

mohou prohlásiti, tedy »rozhodnutí« vynésti jen řádné soudy, nikoli však státní pozemkový úřad nebo nejvyšší správní soud.

Státní pozemkový úřad si arcíť pro svoji potřebu o této otázce učinil svůj úsudek, aby zjistil, je-li tu ještě smlouva, k níž by dle § 7 uděloval souhlas. Než i tento úsudek patří jen ke skutkové povaze, kterou dle § 6 svého zákona nejvyšší správní soud ve věci přezkoumati nemůže.

Strana však si může u řádného soudu vymoci i jiné rozhodnutí této otázky a vyzní-li rozhodnutí na neplatnost smlouvy, stane se i souhlas k smlouvě této státním pozemkovým úřadem daný bezpředmětným a bezúčinným, čímž případná práva strany vyplynuvší snad z toho, že smlouva mezi tím pozbyla platnosti, dojdou plné ochrany.

Všechny tyto úvahy však ukazují, že stanovisko stížnosti, která od-
pírá manželům M. a spol. právo žádati u státního pozemkového úřadu za
souhlas k prodeji statku V. proti vůli stěžovatelově a která z prvního od-
mítnutí odvozuje pro stěžovatele jus quaesitum na to, aby již při tom
zůstalo, ani v zákoně záborovém ani v jiném zákoně, na němž pozem-
kový úřad může své pravoplatné rozhodnutí založiti, opory nemá a bylo
proto stížnost opírající se o svrchu uvedené námitky jako bezdůvodnou
zamítnouti — — — —

Č. 1010.

Zabírání bytů: * Byla-li sice ve smyslu § 22 bytového zákona zvolena obecním zastupitelstvem bytová komise, neusneslo-li se však obecní zastupitelstvo, ku kterým oprávněním obci podle tohoto zákona příslušejícím bytovou komisi zmocňuje, jsou zabrání bytů takovou komisi uskutečněná zmatečná.

(Nález ze dne 9. listopadu 1921 č. 14.799.)

Věc: Adolf a Pavlína F. proti okresní správě politické v Lounech o zabrání místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — —

Podle § 22 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. může obec zmocněná podle § 1 t. z. ustanoviti bytovou komisi, již zvolí obecní zastupitelství, a zmocniti ji, aby vykonávala všechna nebo některá oprávnění příslušející obci podle tohoto zákona.

Z pouhé volby bytové komise nelze ještě souditi, že obecní zastupitelství na ni přeneslo též oprávnění příslušející obci podle zákona o zabírání bytů, nýbrž že třeba jest zvláštního projevu vůle po této stránce. Neboť zmocnění to může býti, jak z cit. § 22 zřejmo, omezeno i jen na některá oprávnění a jest proto nutno, aby obecní zastupitelstvo v tom směru svoji vůli jasně projevilo.

Podle výpisu z protokolu o schůzi obecního zastupitelstva v L. z — zvolilo sice zastupitelstvo to bytovou komisi, neusneslo se však, že komisi zmocňuje, aby vykonávala oprávnění, jež obci přísluší podle zá-

kona o zabírání bytů. Nebyla tedy bytová komise v L. k rozhodnutí o zabrání dvou obytných místností z bytu stěžovatelů příslušná, a rozhodla-li o tom přes to, jest rozhodnutí její zmatečné.

Žalovaný úřad, kterýž měl následkem odporu především zkoumati zákonitost řízení provedeného první stolicí, tudíž zabýváti se zejména též otázkou, zdali v odpor vzaté opatření vydáno bylo úřadem k tomu příslušným, toho neučinil, nýbrž pustiv se do rozhodnutí meritorního, potvrdil výrok nepřislušného úřadu. Následkem toho jest však rozhodnutí jeho nezákonné, pročež je slušelo podle § 7 zák. o správ. soudě zrušiti, aniž bylo třeba zabývati se dalšími námitkami stížnosti.

Č. 1011.

Pozemková reforma: * Z ustanovení § 2 zák. zábor. nelze dovozovati, že soubor nemovitostí náležející spoluvlastníkům nepodléhá záboru, když z celkové výměry nepřipadá na každého ze spoluvlastníků více než 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha půdy vůbec.

(Nález ze dne 10. listopadu 1921 č. 14.646.)

Věc: Hynek K. a soudruzi v H. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (zast. Drem B. Erbenem) o zabrání velkého majetku pozemkového.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K návrhu státního pozemkového úřadu ze dne — bylo v zemských deskách ve vložce č. — a — poznamenáno, že nemovitosti tam zapsané zabrány jsou státem podle zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n.

Proti tomuto opatření směřuje stížnost, která uvádí: — — —

O stížnosti té uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Velkým majetkem pozemkovým, jež dle § 1 zákona ze dne 16. dubna 1919 č. 215 sb. z. a n. stát zabírá, rozuměti je dle § 2 téhož zákona soubory nemovitostí a práv, která jsou spojena s jejich držením, jestliže výměra náležející v území Československé republiky vlastnický jediné osobě neb týmž spoluvlastníkům je větší než 150 ha půdy zemědělské nebo 250 ha vůbec. Stížnost, připouštějíc, že výměra obou velkostatků přesahuje 250 ha půdy i že oba velkostatky náležejí vlastnický týmž spoluvlastníkům, dovozuje, že přes to zabrání nepodléhá, poněvadž nepřipadá na každého spoluvlastníka 250 ha půdy a spoluvlastníky nelze považovati za jedinou osobu, neboť dle zákona záborového za osobu jedinou považují se dle § 2, odst. 2 zábor. zák. pouze rozvedení manželé.

Z dedukce stížnosti, že spoluvlastníky nelze — nejsou-li nerozvedenými manžely — pokládati za jednu osobu, neplyne nezákonnost naříkaného rozhodnutí. Dle jasného znění § 2 zábor. zák. jest velkým majetkem rozuměti nejen soubor přesahující míru v § tom uvedenou, náležející vlastnický jedné osobě, nýbrž i soubor náležející vlastnický týmž spoluvlastníkům. Je tedy dle tohoto ustanovení zabrán i každý soubor